

[Stetter.]

under udvalgsarbejdet er fremkommet noget nyt af principiel karakter og interesse, og vi kan derfor fortsat anbefale selve regeringens lovforslag til folketingets velvillige behandling.

Foged: Jeg hilser med tilfredshed, at denne lovgivning nu tilsyneladende nærmer sig sin afslutning. Det, vi her gennemfører, drejer sig om de tilfælde, hvor ekspropriations- og forsikringssummer på en måde ligesom går uden for den almindelige genbringelse. Man har jo erfaringer for, at langs motorveje og andre steder, hvor der eksproprieres i stor udstrækning, opstår der en kæde af køb, fremtvinget af den situation, man sidder i, fordi man ønsker at genbringe midlerne. Vi har i udvalget fået oplysninger om, at der er sket genbringelse i vid udstrækning, og vi kan vel også skønne, at denne genbringelse nu og da var en fejlinvestering. Vi finder også, at en sådan genbringelse ofte har været en kilde til inflation. Da lovforslaget samtidig indebærer en væsentlig forenkling af administrationen, taler alle grunde for, at vi nu går til lovgivning på dette område.

Jeg har kun yderligere at tilføje, at de ændringsforslag, der er stillet af socialistisk folkeparti, kan vi naturligvis ikke stemme for, og det uanset om det drejer sig om ændringsforslag nr. 1, 2 eller 3, da de er sammenhængende.

Vi ønsker det lovforslag, ministeren har lagt på bordet, gennemført så hurtigt som overhovedet muligt.

Helge von Rosen: Jeg har allerede ved første behandling beskæftiget mig med reglen om, at underskuddet i den almindelige indkomst skal kunne modregnes i særlig indkomst. Baggrunden er jo den, at den tidligere mulighed for at vælge at fordele en kapitalgevinst over 3 års almindelig indkomst i stedet for at lade den beskattes som særlig indkomst i realisationsåret er faldet bort på grund af kildeskattesystemet.

Jeg pegede under første behandling på, at det i mange tilfælde ville være stridende mod evneprincippet, hvis virksomheder, der har haft betydeligt underskud og derfor må standse, men som er så heldige i uheldet, at nogle af deres værdier er steget eller i

hvert fald kan indbringe mere, end de er nedskrevet til, ikke skulle kunne modregne. Det synspunkt gælder naturligvis især, når man berøver dem den hidtidige chance for modregning af underskud i almindelig indkomst over 3 år. Jeg pegede også på, hvorledes modregningsforslaget kan være hensigtsmæssigt i tilfælde af fusion af virksomheder af rationaliseringshensyn. Hvis vi ikke får reglen, vil det være både uretfærdigt og samfundsøkonomisk uhensigtsmæssigt.

Jeg vil i øvrigt fremhæve, at mindretallets beslutning om at gå imod, at underskud i den almindelige indkomst skal kunne fradrages i særlig indkomst, ikke alene er i strid med evneprincippet, det kan også føre til, at virksomheder, som ellers kunne reddes gennem en moratorie- eller akkordordning og videreføres i lejede lokaler, efter at deres egen ejendom er blevet solgt, i stedet for må lukke definitivt, fordi skattevæsenet tager de midler, som er nødvendige som a conto-betalinger til kreditorer eller som driftskapital for videreførelsen. Mindretallets tanke er beskæftigelsesfjendtlig og helt igennem irrationel.

Hvad angår ophævelsen af særlig indkomstbeskatning af fortjenester fra ekspropriationserstatninger og forsikringer, gav jeg under første behandling udtryk for, at de hidtidige regler efter det radikale venstres mening var særdeles velmotiverede, men på den anden side måtte ændres, selvfølgelig, hvis de praktiske erfaringer sagde, at de ikke kan administreres på rimelig, håndterlig måde. Der er jo mange tilfælde, hvor hensynet til den nøjagtigt udmålte retfærdighed må vige for forenklingshensyn, bl. a. så vi kan få en effektiv ligning. Provenumæssige hensyn må i den forbindelse også være ret afgørende, og det er temmelig indlysende, at der kun kan være meget små fiskale interesser på spil i dette spørgsmål.

Socialistisk folkepartis bemærkninger om nedsættelsen af den skattefri ramme ved salg af fast ejendom og forslaget herom skal jeg ikke gå nærmere ind på. Det, der anføres om, at en større beskatning vil føre til lavere priser, er dog direkte forkert. En begrænsning af salgsprovenuer fører naturligvis til mindre udbud og dermed til en tendens til højere ejendomspriser.